

«Θα αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου... και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου.» (Λκ 10:27)

Η Εβδομάδα Προσευχής για την Ενότητα των Χριστιανών προτείνει εφέτος την παραπάνω πρόταση, από την Παλαιά Διαθήκη¹, ως τροφή για σκέψη.

Ενώ ο Ιησούς κατευθύνεται προς την Ιερουσαλήμ, ένας νομοδιδάσκαλος τον ρωτά: «Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να κερδίσω την αιωνία ζωή;» Ο Ιησούς των ρώτησε: «Ο νόμος τι γράφει;»², προκαλώντας την απάντηση του νομοδιδασκάλου: η αγάπη προς το Θεό και η αγάπη προς τον πλησίον θεωρούνται η σύνθεση του Νόμου και των Προφητών.

«Θα αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου... και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου.»

«Και ποιος είναι ο πλησίον μου;»³ συνεχίζει ο νομοδιδάσκαλος.

Ο Κύριος απαντά με μια παραβολή, αυτή του Καλού Σαμαρείτη. Δεν απαριθμεί τους διαφορετικούς τύπους ανθρώπων που μπορούν να αντιπροσωπεύουν τον πλησίον μας, αλλά περιγράφει την στάση της βαθιάς συμπόνιας που πρέπει να κινεί όλες τις ενέργειές μας. Είναι στο χέρι μας να κάνουμε τους εαυτούς μας «πλησίον» για τους άλλους.

Το ερώτημα που πρέπει να θέσουμε στον εαυτό μας είναι: «Και εγώ, για ποιον είμαι πλησίον;»

Όπως έκανε ο Σαμαρείτης, ας φροντίσουμε τους αδελφούς και τις αδελφές μας. Ξέρουμε τις ανάγκες τους, οπότε ας συμμετέχουμε πλήρως στις καταστάσεις που εμφανίζονται, χωρίς δισταγμό. Με αγάπη, ας είμαστε προσεκτικοί να βοηθήσουμε, να υποστηρίξουμε και να δώσουμε κουράγιο. Να βλέπουμε στους άλλους τον εαυτό μας, να κάνουμε γι' αυτούς ό,τι θα κάναμε εμείς για τον εαυτό μας. Πρόκειται γι' αυτό που είναι γνωστό ως ο "χρυσός κανόνας", που εκφράστηκε τόσο καλά από τον Γκάντι όταν είπε: «Εσύ και εγώ είμαστε ένα. Δεν μπορώ να σου κάνω κακό χωρίς να κάνω κακό στον εαυτό μου».

---

¹ Δτ 6,4-5 και Λευ 19,18

² Λκ 10,25-26

³ Λκ 10,29

«Θα αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου... και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου.»

«Αν παραμένουμε αδιάφοροι στις ανάγκες του πλησίον μας, είτε πρόκειται για υλικές είτε πνευματικές ανάγκες, δεν μπορούμε να πούμε ότι αγαπάμε τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας, όπως ο Ιησούς. Σε μια κοινότητα που θέλει να εμπνέεται από την αγάπη που μας δίδαξε ο Ιησούς, δεν υπάρχει χώρος για ανισότητες, περιθωριοποίηση ή αδιαφορία. Όσο θα βλέπουμε στον άλλο τον «ξένο», αυτόν που διαταράσσει την ηρεμία μας και ανατρέπει τα σχέδιά μας, δεν μπορούμε να λέμε ότι αγαπάμε το Θεό με όλη μας την καρδιά.»⁴

«Θα αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου... και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου.»

Η ζωή είναι αυτό που συμβαίνει στην παρούσα στιγμή. Βλέποντας ό,τι υπάρχει δίπλα σου, μαθαίνοντας να ακούς τους άλλους, μπορεί αυτό να σου ανοίξει νέες προοπτικές και να σε κάνει να πάρεις απροσδόκητες πρωτοβουλίες.

Αυτό συνέβη στη Βικτώρια:

«Στην εκκλησία, μου έκανε εντύπωση η ωραία φωνή μιας Αφρικανής που καθόταν δίπλα μου. Τη συγχάρηκα και την ενθάρρυνα να μπει στη χορωδία της ενορίας. Καθίσαμε λίγο και μιλήσαμε. Είναι μια καλόγρια από την Ισημερινή Γουινέα που επισκέπτεται τη Μαδρίτη. Στο ίδρυμά της, δέχονται εγκαταλελειμμένα μωρά, αγόρια και κορίτσια, που τα υποστηρίζουν μέχρι την ενηλικίωση, τις πανεπιστημιακές σπουδές ή την εκμάθηση ενός επαγγέλματος. Το εργαστήριο ραπτικής είναι καλά οργανωμένο, αλλά οι ραπτομηχανές δεν επαρκούν. Προσφέρομαι να τη βοηθήσω να βρει κι άλλες ραπτομηχανές, εμπιστευόμενη τον Ιησού, που σίγουρα μας ακούει και είναι αυτός που με σπρώχνει να ενεργώ με αυτόν τον τρόπο. Ένας φίλος μου ξέρει κάποιον τεχνίτη που θα ήταν χαρούμενος να συμμετέχει σε αυτή την αλυσίδα αγάπης. Μεθόδευσε την επισκευή οκτώ ραπτομηχανών και βρήκε και ένα σιδερωτήριο. Ένα ζευγάρι φίλων άλλαξε τον προορισμό των διακοπών του και προσφέρεται να κάνει τη μεταφορά στη Μαδρίτη, κάνοντας σχεδόν 1.000 χιλιόμετρα διαδρομής. Έτσι οι «μηχανές της ελπίδας», μετά από ένα μακρύ ταξίδι από στεριά και θάλασσα, έφτασαν στο Malabo. Όλοι στο ίδρυμα δεν μπορούν να το πιστέψουν! Τα μηνύματά τους εκφράζουν όλη την ευγνωμοσύνη τους.

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής

---

⁴ Chiara Lubich, Λόγος της ζωής Νοέμβριος 1985